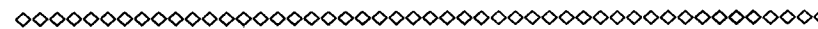

Skill aldri følge,
lemp farten etter den minst øvde,
sett aldri uvørrent utfor om du er aldri så flink (brukne ski er
ikke morsomt langt innpå fjellet),
vær forsiktig i skimmert lys og tussemørke,
gå deg tørr for svette før du slår leir,
hold maven og lendene godt beskyttet,
hvis uværet bryter løs, slå da straks leir, ihvertfall før noen
begynner å bli slitne.

I snødrev peiler bakerste mann kursen etter kompasset.

Det er mange lette turer å ta med telt i påsken. Syltraktene er
godt egnet. Min første tur var fra Fokstua gjennom Rondane til
Lillehammer, en lett og pen tur, som jeg alltid husker med glede.
Det forbyr seg selv å gå på toppene med over 20 kg. på ryggen,
men maken til påske får du aldri, som når du går med pose og telt.
Du går lett 3—4 mil pr. dag selvom du er en ganske alminnelig
turløper, og du behøver aldri være redd for uvær eller for å fryse
når du har med telt og en god pose. De fleste av påskedagene får
du godvær. Planlegg turen godt på forhånd, ta noen treningsturer
i hjemlig terreng, studer kartet før turen og anslå dagsmarsjene og
noenlunde leirplassene, som bør ligge i lavlende, i lé og gjerne i
litt krattskog.

God tur!

OM TI ÅR?

Av F. H.

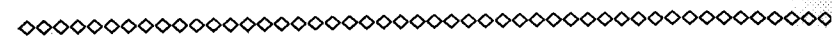
Det er en fin solskinsdag i mars. — Vårsolen tar såvidt knekken
på noen kuldegrader, der den strømmer inn gjennom de svære
vinduer hos Hansen & Co. Utenfor ligger snøen og lyser bortover
takene. Det er nettopp en av disse vidunderlige vårdager, da en
helst ser seg hensatt til de vide, hvite vidder og lar tidens intense
jag skjøtte seg selv en stund.

Direktør Hansen sitter og studerer dagens produksjonsprogram
for sin helautomatiske fabrikk. Herr Hansen, som er oppfinner av
en ny type støydemper beregnet på motorer med større hastigheter
enn de vanlige jet-motorer til taxifly, ser på dagens produksjons-
diagram at 6000 stk. skal være ferdige til kl. 15.33, uten å være
rørt av hånd. Hansen nikker tilfreds og blir sittende og se ut gjen-
nom vinduet. Han er et av disse mennesker som enda er i stand til
å koble av. Han tenker også på sine medmennesker. Derfor ga han
seg til å spekulere ut disse støydemperne, som har vist seg høy-
aktuelle og derfor har hatt slik enorm suksess. . . . Den vakre vår-
dagen gir ham en plutselig innskytelse. Han griper telefonen og
avtaler skitur med sin frue. En halv time senere løfter den nye,
flotte autogiroen seg fra bygningens flate tak. Etter å ha innstilt
de nødvendige peileapparater og kontaktet radarstasjonen på Grå-
kallen, slår Hansen over på automatpiloten og setter kursen mot
Trollheimen.

De blir enige om å lande på Blåhø's topp. Terrenget ser inn-
bydende ut med jevnt skrånende snøflater på vestsiden av toppen.
Etter å ha tatt ut det de trenger til skituren, fjernstyrer herr Hansen

autogiroen ned til et tjern noen hundre meter lavere. Tenk å slippe strabasene med 700 m. oppstigning. Det er bare bestefar, stakkar, som snakker om den gang en gikk flere mils turer og svettet og slet. Det er bent frem naivt når han sier at det var meget sundere og morsommere med skiløpning på den måten. Han kan ikke forstå tidens ungdom som må bile ut i terrenget for å gå på ski. Skiheiser og autogiroer er for ham tekniske utfordringer til den menneskelige fysikk. Men så er han jo gammel også, da . . . Skiene spennes på og på strykende føre bærer det nedover mot flyet som alt er landet på tjernet og venter med sin varme cabbinn og nisten. Underveis får de et par kraftige utforkjøring, hvor skiteknikken nok må være i orden, om de vil komme helskinnet ned. Som avslutning tar de noen lange, slake slalåmsvinger og stopper ved sin lille, moderne «hytte». Her kobles kaffekoker og brødrister til motoren, og Hansen og frue synes virkelig at de har fortjent en bedre lunsj nå. Vakkere omgivelser skal en lete lenge etter. Rundt dem ligger Trollheimens hvite topper og lyser i solen.

Det er varmt i denne fjellgryten de har valgt å legge turen til denne gang. Et rent ønskested å koble av fra hverdagens enerverende jag . . . Etter at de har installert seg i flyet igjen, tar de en snartur innover Trollheimens stolte fjellverden og svinger så fremover mot Gjevilvatnet. Her får fru Hansen den idé at de skal «gå på visitt» til noen venner som har en hytte herinne. Fruen tar radiotelefonen når de befinner seg over hytta og får hurtig forbindelse. «Hei på deg, Annikken.» — «Å, er det dere som surrer over hodene på oss. Kom ned da vel og kikk innom,» sier fru Hansens venninne med sin mest innsmigrende stemme . . . Besøket trakk ut over middag, men etter kaffen sier gjestene at nå må de gi seg på hjemvei, for klokken er 17, og kl. 20 skal de være i et større selskap. De synes derfor at det er godt med litt god tid . . . Takket være den nye oppfinnelsen av atomampullen som ved en sindrig anordning skyves inn i jetmotorens forbrenningskammer, kan autogiroen straks løfte seg fra bakken. De 12 kuldegradene generer ingenting og etter en flott sving over hytta med mange vink til farvel, tar flyet veien over øst-Trollheimen og nordover til byen, hvor lysene alt tar til å blinke i den vakre vårveld.

SKITUR MED LOKALHISTORISK INNSLAG

Av Leif Halse

Du våkner om morgenen og slår gardinet fra vinduet. Solskinnet flommer inn i rommet og får deg til å knipe øynene sammen mot det sterke lyset. Ute ligger nysnøen Blenda-hvit og lokker som en god reklame og ber deg komme ut. Og hvorfor ikke? I slikt vær er det hardt å sitte inne, og du finner snart ut at på en slik dag blir det vanskelig å få gjort noe skikkelig arbeid. Og en skitur vil gjøre godt både for kropp og sjel.

Startstedet er Hommelvik, og løypa går over Marka-jalene i retning Nettet. Du tar deg over elva — Homla elv, trækker opp noen bratte bakker, og så har du en hyggelig veg under skiene — Høyby-vegen. Det har snødd om natta, og vegen er dekt med to-tre tommer nysnø. Først er førsteklasses — silkeføre, og laus-snøen sildrer langs skiene med en egen vennlig og fortrolig lyd og setter deg i godlag. Og før du vet ordet av det går du og nynner — det låter kanskje ikke så vakkert, men det gjør ingen ting. Du er alene i skogen, så bare syng ut!

En gammeldags og trivelig veg, denne Høyby-vegen — ikke flat og tråbein og ensformig, men kroket og svinget og full av overraskelser og muntre påfunn: Der hufser den på seg opp gjennom ei steinet kleiv, runder en bergnase og svinger bort under en bratt bakke. Høgt oppe på bakken kommer et husmøne til syne. Det er stua i Kolbotten — en gammel plass under gården Karlslyst. Pussig med denne stuegavlen opp mot brattli og blå himmel. Det er som